

klages for Rigsretten? Jeg antager da, at Grundlovens Ansvarsbestemmelser ikke blot give Folkethinget en Ret til at anfælte, men ogsaa paalægge Ministeriet den Pligt at vise, at det føler sit Ansvar ved, at det bestræber sig for at holde Grundloven. Det tror jeg, vi Alle ere enige om, at i Følge enhver Straffelov har ikke blot den straffegivende Myndighed Ret til at straffe vedkommende Individ, der overtræder Loven, men ogsaa vedkommende Individ, der nægter at bøte sig for Lovens Bestemmelser. Altsaa, Regjeringen er forpligtet til i Følge Grundlovens Bestemmelse om, hvem der har Ansvaret, at regjere grundlovmæssig. Af denne Bestemmelse om, at Regjeringen har Ansvaret, i Forbindelse med Bestemmelserne i Grundlovens § 49 følger, at naar det Tilfælde indtræder, at den ikke har en Finantslov, kan Regjeringen ikke mere regjere grundlovmæssig, med mindre den vil gjøre det ved egne Midler, og naar Regjeringen foretrækker at spare sin Formue og ikke vil anvende sine egne Midler, maa den gaa sin Vej. Det er ingen Afstedigelse, der bliver den meddelt af Rigsdagen, og ikke en Følge af Parlamentarismen, men en simpel Følge af, at Grundloven befaler Regjeringen saa vel som enhver Anden her i Landet, at den maa rette sig efter Grundlovens Bud. Det er Hemmeligheden ved den Ting. Skulde det nu være Parlamentarisme, skulde det maatte indrømmes, eller vil Ministeren paataa, at det er ham lige meget, om det følger af Parlamentarismen, eller om det er en Følge af Grundloven: Resultatet er dog Parlamentarisme, vil jeg gjøre opmærksom paa, at der er dog en meget væsentlig Forskjel. Saaledes som Sagen her forholder sig, er, dersom denne Tilstand fører til Parlamentarisme, hele Hemmeligheden den, at Grundloven vil føre til en af de to Slags Parlamentarisme, Ministeren taler om; men saa gaar det ikke an at sige, at det er uvovvittigt Tilstand; thi saa er det blot en grundlovmæssig Tilstand. Dersom det virkelig er en Følge af Grundloven, at Ministeriet, naar det ikke faar de nødvendige Bevillinger, skal gaa sin Vej, kan det ikke hjælpe at kalde det uvovvittigt; saa er det blot at holde Grundloven. Men det, at holde Grundloven er ikke uvovvittigt. Det er mærkeligt, at jeg skal være nødt til at indstærpe Ministeriet dette. Men det er virkelig mig umuligt at lade det være. Hvis jeg overhovedet ønskede at bruge stærke Udtryk om den Statskunst, Ministeriet hidtil har udøvet, og som gaar ud paa at holde sig oppe ved Hjælp af det ene Grundlovsbrud efter det andet, gjør den paa mig det Indtryk at være, naar

jeg skal dømme efter Resultatet, meget nærmere ved det stygge Ord, Ministeren brugte, end den Tilstand, der vilde indtræde, om Ministeriet gik, og vi fik Lov til at beholde Grundloven i Fred.

Da ikke Flere ønskede at udtale sig, var Forhandlingen sluttet.

Lovforslagets Overgang til 2den Behandling.

forkastedes med 71 Stemmer mod 17.

Den næste Sag paa Dagsordenen var;

1ste Behandling af Forslag til Finantslov for Finantsaaret fra 1ste April 1885 til 31te Marts 1886.

(Lovforslaget findes i Tillæg A. Sp. 1761 ff.)

Lovforslaget fattes under Forhandling.

Holstein: Jeg vil tillade mig at foreslaa itrag at standse denne Sags 1ste Behandling, for at Lovforslaget kan blive henviset til et Udvalg paa 15 Medlemmer. Det er nemlig nødvendigt, dersom Thinget ønsker mere at gjøre sig bekendt med den Maade, hvorpaa Regjeringen har benyttet den udstedte grundlovstridige provisoriske Finantslov, da at benytte det Materiale, der foreligger gjennem det her meddelte Finantslovsforslag. Det vil bedst kunne ske derved, at 1ste Behandling standses og Forslaget henvises til et Udvalg.

Den fungerende Formand (Høgsbro): Det er altsaa herom, Forhandlingerne nu dreie sig.

Da Ingen ønskede Ordet, gif man til Afstemning, hvorved

ovennævnte Forslag af Holstein vedtoges med 66 Stemmer mod 6.

Den sidste Sag paa Dagsordenen var:

Første Behandling af Forslag til Lov om Tillægsbevilling for Finantsaaret fra 1ste April 1885 til 31te Marts 1886.

(Lovforslaget findes i Tillæg A.)

Lovforslaget fattes under Forhandling.